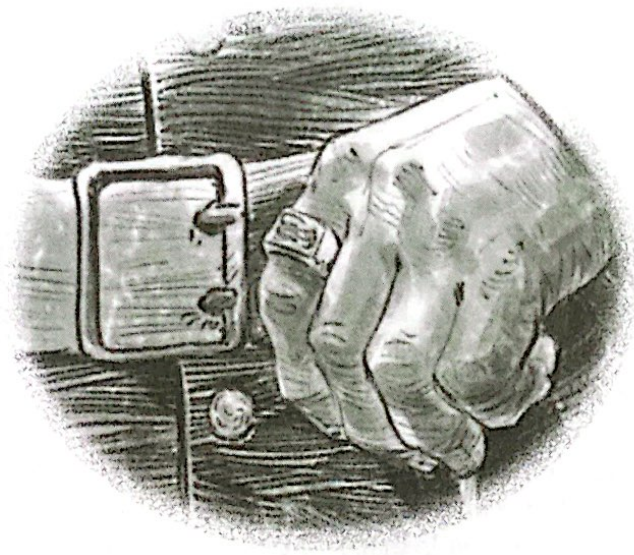

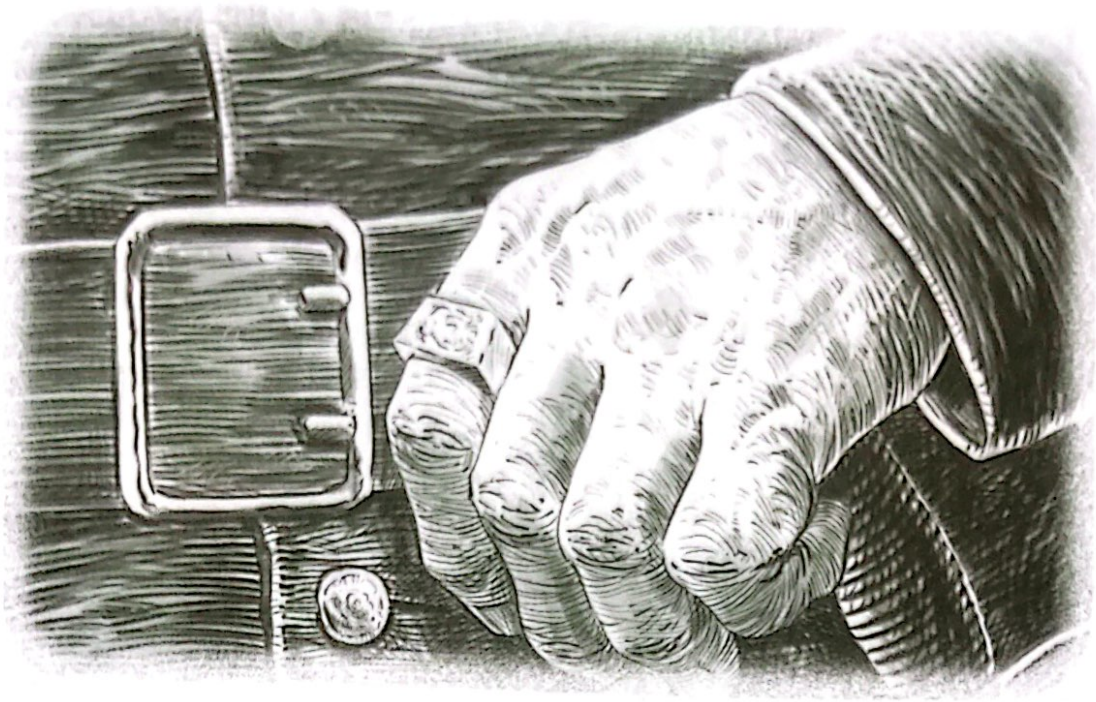
SELMA LAGERLÖF

INELUL BLESTEMAT

Ediție îngrijită de
Valeria Filimon

I

Știu bine că pe vremuri se găseau, în lumea largă, numeroși bărbați care nu știau ce înseamnă frica. Am auzit povestindu-se despre o puzderie de oameni cărora le plăcea să străbată ghețurile subțiri și fragile, iscate peste ape după o singură noapte de ger. Pentru ei nu exista bucurie mai mare decât goana cu sania trasă de cai avântați pe pojghița albă. Da, e drept că se găseau unii sau alții care nu se codeau să încingă o partidă de cărți cu adjutantul Ahlegård, deși se aflase că acesta le măsluia pentru a ieși mereu câștigător. Am aflat de asemenea despre niște voinici neînfricoșați, care nu se temeau să pornească la drum într-o vineri și nici să se așeze la o cină așternută pentru treisprezece comeseni. Mă întreb totuși dacă măcar vreunul din aceștia ar fi avut destul curaj să-și pună pe deget teribilul inel ce aparținuse odinioară bătrânului general Löwensköld din Hedeby.

Aceluiași bătrân general și nu altcuiva i se datora faima, domeniul și însuși titlul de noblețe al întregii familii

Löwensköld. De aceea, atâta vreme cât vreun membru al familiei locuia la moșia din Hedeby, portretul generalului rămânea la loc de onoare, în salonul cel mare de la etaj, în lumina ferestrelor. Tabloul era imens, cuprindea spațiul de la podea până în tavan, iar la prima vedere aveai impresia că însuși regele Karl al XII-lea în persoană era înfățișat într-o manta albastră, cu mănuși înalte din piele de căprioară și cizme uriașe, răsfrânte, solid proptite pe podeaua în carouri asemenea jocului de șah. Când însă te apropiai, băgai de seamă că era cu totul alt soi de om.

Chipul masiv, ieșind din gulerul hainei, avea trăsături grosolane, țărănești. Bărbatul din tablou părea a fi născut să pășească în fiecă zi a vieții sale în urma unui plug. Dar cu toată urâtenia sa, arăta ca un om înțelept, impunător, pe care te puteai bizui. Dacă ar fi trăit în vremea noastră ar fi devenit cel puțin jurat, primar sau chiar, cine știe, dacă n-ar fi ajuns deputat în Parlament. Cum însă el trăise în zilele regelui-erou, plecase la război ca biet soldat și se întorsese ca faimosul general Löwensköld, răsplătit de coroană cu domeniul Hedeby din comuna Bro, drept recompensă pentru faptele sale de arme.

De altminteri, cu cât priveai mai îndelung portretul, cu atât mai mult te împăcai cu înfățișarea personajului. Înțelegeai din ce erau plămădiți ostașii care luptaseră sub ordinele regelui Karl, care-i croiseră cale liberă prin Polonia și Rusia. Nu numai aventurieri sau cavaleri de curte îl urmaseră pe suveranul lor, ci și bărbați simpli, de nădejde, ca cel din acest portret. Ei își iubiseră regele și gândeau că merita să trăiești și chiar să mori pentru el.

Când contemplai tabloul bătrânului general, se găsea de obicei în preajmă un membru al familiei Löwensköld, gata să atragă atenția că mănușa lăsată în jos de pe mâna

